

א) סתדין ע"י; ב) ע"י
פא. כס: לקמן לו. יע"פ פ:
טוטה ה"י; ג) ע"י ג,
ד) ע"י ה"י. יע"פ,
ה) ונבדק ה"י.

הגרות הא"ח

א) ג"י א"י דין שלא נאסר
מאמר כ"ל וז"ל וז"ל
מקום: (ט) ר"י ד"ה א"ל
יבמה ובי אסרה על
הראשון ונאסר האוסר
ע"י: (ג) ר"ה א"ל אפילו
נתן גט לומר א"ל פירך
הכי אפילו נתן זה גט או
הח"ן אסרה על בעל
הבאמרי דמורה ר"י
שש גט אחר מאמר
ירש עליה אחר מאמר
שאם עשה זה ממלך וז"ל
א"י:

מוסף רש"י

שומרת יבם שזוהתה.
כסיה שומרת יבם,
אסרה לזמן יבמות כ"ס
שומרת תחת בעלה
שאסרה לבעלה (פסוק יח)
ובניו ע"י ג"י. א"י
מאמר אחר מאמר. בין
יבם אחד למי יבמות בין
שני יבמים יבמה אחת,
האחרון אינו כולם לפסול
לכ"ס הרשונה עליו ואינה
יבמה הימנו ועל א"ל לאסר
בקרובות השניה (ע"י ג).

מוסף תוספות

א. כי רוב ישראל ראייתם
לשאה ולאסרה עליו.
יבמה. שאם גירשה שני
קודשין ותוספת בה לרוב
ב"י אדם. מא"י.
ג. מרדכי מניח ק"י,
וקשה לי איך מאי מאמר
א"י ע"י בה מאמר קנה מן
דכין דמאמר קנה מן
התורה על כרחי לא תפס
מאמר אבתיך, ועד קשה
אמאי ק"י ליה איסור קל
דכין דמאמר קנה מן
התורה הו"ל כ"ס
המאוסה. מ"ס הל"ש.
ג. דכין שאנו מוקף
א"י אין המים בודקין
אותה. מ"ס הל"ש. ויכן
שאנו שוחה נאסרה על
זה עולמית וכן אסורה
לבעל שכל שקנה לה
ותסרה אסורה לשניהם
עד שתבדק. דרבי
ונטמאה אחת לבעל ואחד
לבעל. מא"י.

האשה רבה פרק עשירי יבמות

אחות אשה. דלפילו במזיד באל על אחותה לא מיתסרה אשתו עליו
מדאורייתא כדקמי לקמן הלך בשוגג כו': אוסר. ושכז איש אחת:
והלא דין הוא. שחאסר ולכן נאמר אחת: מקום שז"ל על איסור קל
לקמן מוקים לה צדשת איש ואמאי קרי לה איסור קל שאין האוסרה

אחות אשה דבמזיד לא אסירא מדאורייתא
בשוגג לא גזרו בה רבנן ומגלן דלא אסירא
דתניא יאותה אותה שכיבתה אוסרתה ואין
שכיבת אחותה אוסרתה שיכול והלא דין
הוא ומה במקום שבא על איסור קל נאסר
האוסר מקום שבא על איסור חמור אינו
דין שנאסר האוסר א"ר יהודה לא נחלקו בית
שמאי ובית הלל בבא על חמותו שפוסל
את אשתו על מה נחלקו בבא על אחות
אשתו שב"ש אומרים פוסל וב"ה אומרים לא
פוסל א"ר יוסי לא נחלקו ב"ש וב"ה בבא
על אחות אשתו שלא פוסל את אשתו על
מה נחלקו בבא על חמותו שב"ש אומרים
פוסל וב"ה אומרים ב"ה פוסל לפי שבתחלה
הוא מותר בכל הנשים שבעולם והיא מותרת
בכל אסרתו מרובה איסור שאסרה מאיסור
שאסרתה והוא אסרה בכל אנשי שבעולם
והיא לא אסרתה אלא בקרובותיה והלא דין
הוא ומה הוא שאסרה בכל הנשים שבעולם
שגגה באסור לה אינה נאסרת כמותה לה
היא שלא אסרתה אלא בקרובותיה שגג
באסור לו אינו דין שלא נאסר (א) לו כמות
לו וזה הדין לשוגג למזיד מנין ת"ל אותה
אותה שכיבתה אוסרתה ואין שכיבת אחותה
אוסרתה אמר רבי אמי אמר ריש לקיש מאי
טעמא דרבי יהודה (ב) דכתביב באש ישרפו
אותו ואתה וכו' כל הבית כולו בשרפה אם
אינו ענין לשרפה תננהו ענין לאיסורא אמר רב יהודה אמר שמואל אין הלכה
כרבי יהודה ההוא דעבד איסורא בחמתיה אתייה רב יהודה נגדיה אמר ליה
אי לא דאמר שמואל אין הלכה כרבי יהודה אסרתה עלך איסורא דעלם:
מאי איסור קל אמר רב חסדא מחזיר גרושתו משנשאת בא עליה האי
אסרה עליה דהאי בא עליה אידך אסרה עליה דהאי מה למחזיר גרושתו
משנשאת שכן נטמא הגוף ואיסורה ברוב ואיסורה איסור עולם אלא אמר ר"ל
יבמה יבמה למאן אילימא לאחר וכדבר המנוגא דאמר רב המנוגא שומרת
יבם שזוהתה אסורה ליבמה מה ליבמה שכן נטמא הגוף ואיסורה ברוב אלא
יבמה לאחר עבד בה מאמר האי אסרה עליה דהאי בא עליה אידך אסרה
עליה דהאי מאי איריא שבא עליה שני אפי' עבד בה נמי מאמר הא לא קשיא
כ"ג דאמר (ג) אין מאמר אחר מאמר אלא אפילו נתן לה גט ואפילו חלץ לה
אלא אמר רבי יוחנן סוטה סוטה למאן אילימא לבעל בא עליה בעל אסרה
עליה דבעל מאי איריא בא עליה יאפילו נתן לה גט ואפילו אמר אין אני
משקה אלא סוטה לבעל האי איסור קל הוא איסור חמור הוא דהיינו אשת איש
אלא

צ"ה

על מה נחלקו בבא על חמותו שב"ש אומרים פוסל. וטעמא דצ"ש
דמפסח בסמוך לר' יהודה וכו' כל הצד כולו בשרפה כו':
זה הדין לשוגג למזיד מנין. ומימה אמאי מיבעי ליה קרא למזיד
מהיכא מימי לן לאיסורא חי משום ק"ו דקאמר לעיל ומה במקום
שז"ל על איסור קל נאסר האוסרה

כו' כיון דלית ליה ההוא דינא למה
ליה לר' יוסי דינא דהכא היה לו לחלוק
על ר' יהודה בפשיטות שאין דין זה
ענין למחלוקתו כלל: מ"ה דלמזיד
גרושתו שבא איסורה ברוב. כלומר
ע"י כל אדם יכול לנא ליה איסור זה
שגרשמו נאסרה ע"י כל מי שישאנה א'
אזל אחות אשה אפילו מאסר אשתו
משכיבת אחותה לא מיתסרה אשתו
עליו צמה שיכא איניש דלעמא על
אחותה: עבד בה מאמר האי
אסרה עליה דהאי. השמא ק"י
מילתיה כמאן דלמנו (לעיל דף קט).
מאמר קונה מדאורייתא: מ"א איריא
כא עליה בר' נחנ גט או חלץ נמי.
כלומר לא דמי לאחותו אלא דלמינא
לאוסרה על ידי צדשת איסור אכל כאלן
הדבר מלי צדקה:
א"י יבמה בסוטה לבעל. פירוש

כ"ג

לבעל לעולם ששוב אין מים צדקין
למה (א) מאי איריא צדא עליה לפי' נתן
לו גט וחזרו ויקדשה ויניסנה לחופה
או אמר איני משקה שוב אין יכול
להשקמה ואסורה לבעל לעולם ומימי'
לרבינו יצחק דמנאן כשאומר איני רואה
להשקמה דשוב אין יכול להשקמה
ואמר רבינו יצחק שיש להוכיח קלמ דמי
אמר איני משקה קמי צממתי
בסוטה (ב). צדתי הנהו דמממתי
נשקפת שאין ראויים עוד לשמות:
אלא

עין משפט
בר מצוה

כס א ב מ"י פ"ב מהל'
איסור באלה ה' י
טושיע אה"ש מוקן טו
ספק ס ככ"ג:
כח ג מ"י פ"ב מהל'
סוטה ה' י סמג
עין ממ טושיע עס סימן
י"ה ספ"ה א:

תורה אור השלם

1. וְשָׂכַב אִישׁ אִתָּה
שְׁכַבְתָּ וְרַע וְנִעְלַם עֵינָי
אִישָׁה וְנִסְתַּרְהָ וְהָיָה
נִטְמָאָה וְעַד אֵין בָּהּ וְהָיָה
לֹא נִחְפְּשָׁה:
במדבר ה' י
2. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִזְקֹךְ אֶת
אִשָּׁה וְאֶת אִמָּהּ זָמָּה
וְהָיָה כְּאֵשׁ יִשְׂרָפֶה אֹתָהּ
וְאֶתְחַן וְלֹא תִרְיָהּ וְזָמָּה
בְּרֹבֶכֶת:

תוספות ישנים

למזיד מנין. למה נכס
מלמולא קרא להסוי מוד
למזיד לאמר מוד מק"י
לקמן ומה במקום שז"ל על
איסור קל וכו':

תוס' חד מקמאי

בעלה למה ואפי' הליכא
למימר הכא גירשה זה ונשא
זה מפתה תהא צריכה גט
ממנו והאסר עליו כעין
אשה שהלך בעלה למה
אשמי' מבתי דלא אמר
הבא אלא דוא אסורה על
בעלה ואשתו מותרת לו
דלא מצדרי' לה מיניה גט
לומר דלא כר"י ולדודיה
כגי' נה הוואל ויש להם
שפת היתר עכ"ל הראב"ד
לפי [זו] (ח) מה שלא
כתבה הרב אלפס ללמוד
ממנה אשת גיט מותרת
ואשתו אסורה ולא ללמוד
ממנה דאפילו לר"י אחי
מבתי ובמפני שפסק הרב
אלפס כר"י הוצרך לכתוב
זה אבל לעולם לפי הפסק
כיון דאשת גיט אסורה
ואשתו נמי אסורה כ"י יוסי
דאמר כל הפוסל ע"י
אחרים פוסל על ידי עצמו:

א) נחלה לר"ל ולפי זה מה
שכתב הרב אלפס לא ללמוד
ממנו דאשת גיט אסורה
ואשתו מותרת אלא ללמוד
ממנה דלפילו לר"י עיקר
המל' וכו'.

האשה רבה פרק עשירי יבמות

צו.

עין משפט נר מצוה

עב א מיי פ"ב מהלכות
יבום הלכה כ' סג
לפ"ן פג טושי"ע ה"ע
סמ"ק קטג ע"ג :
ע"ב ב ג ד ה ו ז ח ט י
פ"ה מהלכות יבום
הלכה ית סג ע"ג טו
טושי"ע פ"ב ס"ג קט ע"ז:

תוס' חד מקמאי

תניא עשו ביאת ב' ב'
בבבאר בגדול ר"ס אובר
והליצת חליצת ב' ב' כג
בגדול פ"י אבל לרבנן
חליצת ב' ב' לא כולם
הוא והכי איתא ב'פ' עשות
חליצת ולרבנן אין חליצת
קטן כלום. וסתמך דה"ה
לגיטו שהרי ג' אינו פסול
ביבמה אלא משום חליצת
כדא' פ' ר"ג ג' להוציא
והליצת ליהוציא והרגט לא
מיהו חליצת נמי לא מהניא
ואתי למבעל אחי חליצת
אלמא ג' לא פסול אלא
משום חליצת וכוון
דהליצת קטן לא פסול
גיטו נמי לא פסול כלל.
האי דקמי' עשו ביאת ב'
ט' כמאמר בגדול ולא
קמי' כמאמרו ששים
דמאמר אינו פוסל בסוף
וביאור פוסל אפי' בסוף
כמאמר בגדול. והסתברא
לדרי' נמי דס"ל דגט קטן
[מהני] ה"מ כשכתב ככתב
ידו אבל ע"י עדים לא
פוסל שהרי צריך שיאמר
לסוף כותב ולעדים
חזומו ואין (ה) שיתחת
לקטן וכוונ' מסידי נמי לא
דאי ס"ל לדרי' עדי
חתימה כתיב אבל ככתב
ידו כיון דכשר מן התורה
שהרי א' נשאת הולד כשר
פוסל לרי"מ:

(א) ע"י תוס' גיטין (דף כ"ב
ע"ג) ד"ה וזה נחלמט
היטור וי"ל דלא גענין
עלמות כמתיב וכו'.

מוסף תוספות

א. דרב הונא. תוס' ה"ל"ט.
ב. לאוקמי מיליתיהו דרב
ישמואל כגון שקידוש
אחיו את האשה. תוס'
ה"ל"ט. ג. דגט אינו פוסל
ביבמה אלא משום חליצת
כדאסיקנא טעמא ב'פ' ר"ג
(לעיל ז') דאמרין גט
להוציא וחליצת להוציא.
ד' תוס' מהני. ו. ואפי'
בתחלה. תוס' ה"ל"ט.
ו. ואינה פוסלת. והכי איתא
ב'פ' מצות חליצת [לקמן
ה'ה]. דהליצת קטן אינה
כלום. וי"ל מן הסך. שכן
התורה אין מעשה קטן
כלום ובאו במשנה זו
להודיע שבחכמים תקנו
קצת קטן ביבמה אף ליבם
קטן ופסק ענין זה דרך
כלל שבחכמים תקנו שהיה
ביאה שלו ומאמר שלו
קנין קצת אבל גיטו
וחליצתו אינו כלום. מ"ח.
ז. [ו]פליגי. ח. המשנה דשמואל
ליה הלשון חליצת
פסולה ופוסלת אחי
מתניתין כ"מ ולא משום
דס"ל כ"מ וכני מערבא משמע להו שפיר פסולה ואיני פוסלת אחיאי כרבנן. עינין. סה. מו"ס. קטן.

וְדַלְמָא אַאינו פּוּסְלֵי: ואם תאמר ומאי דוחקיה? לומר כן? נימא
דזכר המנוגה פליגי ואכילה מילתא דר' יוסי וש'
לומר דלא מסתבר ליה למימר דפליגי זכר המנוגה משום דלמר
בסוטה בסוף היה מצ"ל (דף ע"ה: ושם) דלית הלכה כוומיה ולא מיחא
ליה נמי לומר דפליגי צ"ל קידושין
דמאמר עדיף שהו' במקום ביאה
אזל גט הוי במקום חליצה? וביאה
דפסיקא ע"ה זין בתחלה זין בסוף
אזל חליצה לא ושמאל דלמר גט
יש לו כ"ש מאמר דיש לו:

**רבי מאיר אובר עשו חליצת בן
ב' ב' ארי' לרי"מ יש לו**
חליצה וכ"ש ביאה אזל לרבנן דוקא
ביאה יש לו אזל חליצה אין לו?
וממתיין ובייתא דלעיל דקמי' בן
אפי' פוסל ע"י אחין (ה) זכר אחי
ע"כ רבנן היא דלרי"מ מאיר פסיקא
ליה חליצה כמו ביאה דלמר חליצת
אפי' לבסוף והא דפליגי שמואל רבני
אלעזר כריש כל הגט (גיטין דף כד):
דלשמואל חליצת קטן פסולה ופוסלת
לרי"מ אלעזר אינה פוסלת ליכא
למימר דחליצה דרבנן פליגי וסבר
שמואל דרבנן פוסלת בתחלה ורבי
אלעזר סבר דאפי' בתחלה לא פסלה
דע"כ מודה שמואל דרבנן אין לו
חליצה כלל דצפרק מלות שמואל רבני
אממתיין דהחוללת מן הקטן
רבי מאיר אזל חכמים אומרים אין
חליצת קטן כלום וחליצה דרי"מ נמי
ליכא למימר דפליגי דהא בדיקא
קאמר הכא עשו חליצת בן ט' כגט
גדול אלא בתמני' דפ' מלות חליצה
(ג"ו: שם) פליגי דשמואל מוקי לה כ"י
מאיר ורבי אלעזר מוקי לה כרבנן?
נשא

פסיל בסוף לא פסיל וביאה אפילו בסוף פסיל והא קתני אלא שהוא פוסל
תחלה והן תחלה וסוף כיצד בן תשע שנים ויום אחד שבא על יבמתו וכו'
חסורי מיחסרא והכי קתני בן תשע שנים ויום אחד הוא פוסל תחלה והן
פוסלין תחלה וסוף בד"א כמאמר אבל ביאה פוסלת אפי' בסוף כיצד בן
ט' שנים ויום אחד הבא על יבמתו פסל ע"י אחין ומי אית ליה מאמר כלל
ע"י אחין והתניא בן ט' שנים ויום אחד יהוה פוסל ברבר אחד והאחין
פוסלין על ידו בארבעה דברים הוא פוסל ע"י אחין כביאה והאחין פוסלין
על ידו כביאה כמאמר בגט בחליצה ביאה דפסלה בין בתחלה
בין בסוף פסיקא ליה מאמר דבתחילה פסיל בסוף לא פסיל לא פסיקא
ליה איתמר נמי אמר רב יהודה אמר שמואל יש לו גט וכן אמר רב תחליפא
בר אבימי יש לו מאמר תניא נמי הכי יש לו גט ויש לו מאמר דברי ר"מ
וסבר ר"מ יש לו גט והתניא (ע"ש) עשו ביאת בן תשע כמאמר בגדול ר"מ אומר
עשו חליצת בן תשע כגט בגדול ואם איתא ליתני כניטו אמר רב הונא ברבי
דרב יהושע אית ליה ווטר לר"ג דאמר אין גט אחר גט ה"מ בגדול אחר
גדול וקמן אחר קטן אבל גדול אחר קטן מהני לרבנן דאמרי יש גט אחר
גט ה"מ בגדול אחר גדול או בקמן אחר קטן אבל קטן אחר גדול לא מהני:
מתנא'

הכי גרסינן אי נמי ליפא לדרב הונא כלל וזכר המנוגה קמיפליגי:
והא אפליגו בה דהו' זימנא: זהאי פירקא גופיה (לעיל דף כ"ג): דלמר
שמואל בעניתינו זריכה גט: **מתנא' אמרו לו מהא אשכח ונשא**
אחותה מאביה: שלח מאמה: וזוירו ואמרו לו מהא. השמייה ונשא
אחותה של שנייה מאמה ולא מאביה
ומנלמת שלישיית רחוקה מן הראשונה
ולא קרובתה היא: זוירו ואמרו לו
מסה. ונשא אחותה של שלישיית זו
מאביה ולא מאמה מנלמת רביעית
רחוקה מן השנייה וכ"ש מן הראשונה:
זוירו ואמרו לו מסה: ונשא אחותה
מאמה ורחוקה מן השלישיית ואח"כ
אמרו לו כולן קיימות: **מומר**
בראשונה ובשלישיית ובחמישיית.
שאין קרובות זו לזו ואף על גב
שהשלישיית אחות השנייה היא שריא
ביאת רביעית שנייה לא תפסי דלמות אשה
היא והיא לא כלנוסה ומפומה
ותניא (קמ"ג דף כ"ג). אנס אשה מומר
אמת אשה והיכל ללא תפסו קדושין
לאו אשה היא וכן חמישיית אף על פי
שהיא אחות הרביעית מותרת
הואיל ותפסי קדושי שלישיית מנלמת
ביאת רביעית שהיא אחות שלישיית
ביאת זנות ולא אסרה חמישיית עליו:
וועורו לרוסיין: אם מת וזכר יבם
ויבם את אחת מהן נפטרה לרמה:
ואסור בשנים ורביעיות: בשניית
משום ראשונה וזכריעית משום
שלישיית: **לאחר מוסף הראשונה.**
שחמת היו הדברים של ראשונה
ושאר הדברים שקרי היו: **ואסור**
בשלישיית. מפני שנייה ובחמישיית
מפני רביעית: **הוא פוסל תחלה.**
כשבשל תחלה אזל לא בסוף כדמפרש
בגמרא: **פוסלין על ידו:** דביאתו לא
קיימי לגמרי אלא כמאמר בעלמא
והא ק"ל (לעיל דף כ"ג) דיש מאמר
וגט וביאה וחליצה אחר מאמר:
ג' לבסוף לא פסיל: אם עשה
זה גדול מאמר קודם ביאת בן תשע
לא פסיל לה ביאת בן תשע אזל
מאמר: **והסני רב זכיר כו'.** ומשני
ביאת בן תשע פסלה אפי' בסוף אזל
מאמר של בן תשע אם הוא תחלה
הוא פוסל תחלה: ומפרש ביאה לאלמר
אלמא אביה קאי: **חסורי מחסרה**
כו'. אזל ביאה אפי' בסוף כיצד בן
ט' שנים שבא על יבמתו פסל ע"י
אחין שעשו זה מאמר תחלה דהא
כיזד לבסוף קאי: יש לו גט. לפוסלה
ע"י אחין דקיימא עלייהו כיוון שלא
בנה שוב לא יבנה: **עשו חליצה בן**
ע'. לדמות כגט גדול שפוסל ע"י
אחין וזריכה חליצה כן חליצת בן ט'
אינה לפטור אלל לפסול: **איט ליה.**
אגט. ווטר. גט גדול אזל חליצתו
היא כגט גדול ולא משום הכי לא מני
כניטו. והשעה קמפרש והואיל מאי
בזריכיה דגטו מנט דגדול לר"ג כו':
מתנא'

(א) נעילת פ"א. כ"ג. ט"ה. עינין
פ: סוטה י"ח: ג. נעילת י"ג:
ו"ט. א. נעילת ט':
ו"ט. ד. נעילת ט': נעמי'ם
תוס' לעיל נד: ד"ה למי
לו. א. נעילת ס"ה. מה
מ"ה. א. נעילת ט' ובי"א ש"ס.

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה ר' מאיר וכו'
כ' פ' פוסל ע"י אחין
ברבר אחי:

מוסף רש"י

שומרת יבם שיוותר.
סבחה שומרת יבם
אסרה ליבמה. כאשר
שנייה תחת בעלה
ששניה נכללה (סוטה י"ח)
ובני"ו לעיל פ"א. ולא
תפסי בה קדושין. יבמה
שלא חלה אם מתקדשה
לעון אף קדושין מופסין
בה. אפי' דחייב לחון
בעלה תפסי בה קדושין
(רבי"ז י"ג). אמרו לו
מה אשכח כו'. כגון
דכ"ה בת ל"ה משקין
ויכבד בה כהן מקדשה
ופרה בת כהן מקדשה
ורבקה בת קטורה מבחול
ונכללה בת בחול מהנה
ורחוק נשא את מלכה
והכל למדינת היה. אמרו
לו מה אשכח איתא
לא כרבקה שהיא אחות
מאביה. חזי ואמרו לו
מה יכרח ונשא את שיה
אחותה מאמה. אמרו לו
מה ערה ונשא את יוכבד
לאחותה מאביה. אמרו לו
מה יוכבד ונשא את
דנה לאחותה מאמה. חזי
ואמרו לו כולן קיימות.
מותר בראשונה. נכללה
אחמה ובשלישיית. שריא.
לפי שפירש לא היו
קדושי קדושין וביאה
בזנות הוא ויותר בביאה
אחות. דתן (ה' הלכות)
טשאן ע"י הלכות.
ובהמישיית. דנה ואפי'
שהיא אחות יוכבד
הרביעית. לפי שביאת
יוכבד סמוי היא ליבמה
קדושין מפני ששלישיית
היא קדושי קדושין.
ופטורות צרותיהן. אם
מת וחלו האחין לאמת
ואסור פטורת לרוסיין.
הראשונה ורביעית.
מפני השלישיית (ע"ל דף כ"ג).
על ידו. על מהו (נדה ב. ב.).
ביאת בן תשע. כיממנו
(נדה ע"ה).

דס"ל כ"מ וכני מערבא משמע להו שפיר פסולה ואיני פוסלת אחיאי כרבנן. עינין. סה. מו"ס. קטן.